

PREGÓ DE BITO FUSTER AMB MOTIU DE LES FESTES DE SANTA TECLA
21 DE SETEMBRE DE 2018

Il·lustríssim Sr. Alcalde, excel·lentíssim, il·lustríssim president de la Diputació i subdelegat del Govern, regidors i regidores, autoritats, amics i, molt especialment, tarragonins i tarragonines que avui ens acompanyeu. Molt bona tarda.

Estic contenta i no ho puc amagar; ser aquí és un honor, per mi, per la meva família i per tota la gent a qui avui represento. Quan se'm va oferir ser la pregonera de la festa major de Tarragona, em vaig quedar una mica sorpresa..., però després de parlar amb la Sra. Floria, un immens orgull em va envair, al mateix temps que un gran sentiment de responsabilitat i agraïment.

Molts dels que avui m'escolteu no em coneixeu ni heu sentit mai parlar de mi; no us preocupeu, no és cap ofensa; al contrari, oficialment sóc la M. Teresa Fuster Amades, però per la majoria sóc la Bito, una persona normal, positiva, entusiasta i de vegades una mica atabalada. Mare de família nombrosa que a punt de fer els 44 té el privilegi d'estar aquí davant de tots vosaltres, preparada per un dels moments més emotius de la seva vida.

Possiblement el que avui m'ha portat a aquest Saló de Plens és la meva trajectòria esportiva i sobretot la meva vinculació a l'esport de la ciutat. Des d'un primer moment, vaig imaginar com havia de ser aquest pregó: senzill, fet des del cor, on els protagonistes fossin els **valors de l'esport i les persones**, persones, dignes abanderades d'aquests **VALORS** i que avui són més mereixedores d'un reconeixement, que jo mateixa. Em prenc la llibertat d'esmentar alguns noms propis; anomenar a tots els que us ho mereixeu serà impossible, però desitjo que molts dels que sou aquí us hi sentiu identificats.

Vull posar en valor l'actiu més gran de la nostra ciutat, la seva gent. Així doncs, ho dedico a aquestes persones i, com no podia ser d'una altra manera, a l'amfitriona de la festa, la nostra estimada Santa Tecla.

Amb motiu d'aquest pregó, he tractat d'apropar-me a Santa Tecla. He descobert la **presència i influència** de la seva figura en diferents cultures. Sabíeu que Santa Tecla va ser un referent en la lluita per la defensa de les dones? Desitjo que el seu exemple impregni la nostra societat, on la dona ha de jugar un paper més rellevant.

Tractaré de fer un relat cronològic, perdoneu si m'allargo una mica... Filla i néta de gandesans, sóc la quarta de cinc germans. El Paco, el meu pare, i la M. Teresa, la meva mare, treballadors, pragmàtics i exigents, a finals dels anys seixanta, com tantes famílies, escolliren Tarragona per buscar noves oportunitats. Sens dubte, ells han marcat el meu

camí.

«Los Fuster» érem molt populars al Pràctiques: cinc germans donàvem per molt. No us enganyaré, per mi el millor de l'escola era l'hora del pati, jugar a *pitxi*, les *caniques*, la goma...; m'encantava l'hora d'educació física, amb el mític professor Martin. Destacaria un company especial, el «Juanan», que va anar a la classe dels meus germans; malgrat la seva dificultat, ell va **PERSEVERAR**, va ser i és un exemple de **SUPERACIÓ**. Tots els que estem en el món de l'esport el coneixem i valorem. Joan Andreu Pérez, segur que m'escoltes..., recupera't!

El Joan Andreu forma part d'un bon grup de comunicadors i periodistes esportius que té el nostre territori; entre ells destacaria l'entusiasme de l'incansable Sergi Amat i l'esforç per recuperar la història de l'esport tarragoní per part del Francesc Joan i l'Enric Pujol.

A casa, ens van inculcar els bons hàbits de fer esport. La meva mare, amb el 850, ens anava repartint per Tarragona. Encara em costa de creure com entràvem tots en aquell cotxe: nosaltres 5, la xofer, l'aro, les motxilles d'escola, la bossa del futbol del meu germà Pepe, la raqueta de la Magda..., i a vegades algú més que recollíem.

A mi em deixaven a l'Elida, el pavelló de l'avinguda Andorra, on em vaig iniciar a la rítmica, l'esport que marcaria la meva vida. Ara, ho recordo amb nostàlgia a través dels ulls de la meva filla.

D'aquella època em queda un dels meus grans tresors: les amigues, les «Ritmiqueres del Nàstic», ara convertit en grup de whatsapp que, de tant en tant, em recorda que fa dies que no ens veiem!

Durant uns anys, després d'entrenar, el meu pare em portava a l'Artemis, per fer un parell d'hores extra de ballet, millorar la tècnica corporal, que era essencial per al meu esport. Allí, coincidia amb la meva veïna Arantxa, la que amb el pas dels anys s'ha convertit en un referent de la dansa nacional i internacional. Te'n adones que res és gratuït, que les coses no passen perquè sí... **TREBALL I CONSTÀNCIA** són la clau de l'èxit.

La manca d'instal·lacions esportives a la ciutat ja ve de lluny, però gràcies a la tossuderia dels que formaven la junta de la secció de Rítmica del Nàstic, van aconseguir que l'Autoritat Portuària els cedís un del tinglados per poder entrenar. No us podeu imaginar com estava! Els pares s'organitzaren com una autèntica brigada de neteja i condicionament; van comprar moquetes al mercadillo de Bonavista... I amb molta **IL·LUSIÓ** van aconseguir una digna instal·lació.

Lligat al nou espai i a l'aparició d'un nou club a Tarragona, el Kalos, el nivell de la rítmica al territori va pujar com l'escuma i els èxits a la secció del Nàstic van trigar poc a arribar de la

mà de l'entrenadora Celia De Cid i el seu equip.

Amb la perspectiva dels anys i l'experiència he pres consciència del **paper fonamental** que tenen els pares en les carreres esportives dels fills. Què seria de l'esport sense vosaltres, mares i pares, que acompanyeu els vostres fills als entrenaments, que matineu els caps de setmana per portar-los als partits i a les competicions, que **RESPECTEU** els entrenadors quan deixen els vostres fills a la banqueta, que els **ENCORATGEU** a millorar i que **NO ELS PRESSIONEU** perquè siguin els millors? Des d'aquí, la meva admiració als que busqueu la **FELICITAT** dels vostres fills a través de l'esport.

De joveneta, combinava la rítmica amb l'atletisme. Recordo haver participat algun cop a la Peonada amb els meus germans, ni que fos per la Coca Cola que donaven al final. Amb tretze anys, em vaig traslladar a viure a Madrid per incorporar-me a la selecció espanyola de gimnàstica rítmica. Deixar la família i anar a viure fora no va ser fàcil, possiblement pitjor pels que es quedaven. A partir d'aquell moment, van començar uns anys d'**EMOCIONS**, de viatges i moltes satisfaccions. Destacaria d'aquells anys la **IL·LUSIÓ**, la il·lusió amb què entrenava, la il·lusió amb què afrontava les competicions, la il·lusió de veure el meu germà Jesús, el petit, encara que fos una vegada cada dos o tres mesos.

Possiblement, mai vaig pensar que assoliríem un títol mundial. Evidentment, me'n sento molt orgullosa, però allò que **l'èxit és efímer...** és ben veritat; jo em quedo amb el CAMÍ recorregut per haver aconseguit les medalles, amb el que he viscut i el que he après i, sobretot, amb l'**AMISTAT** que m'uneix després de tants anys amb les meves companyes!

Des d'aquí encoratjo tots els joves que fan esport que **gaudeixin** dels entrenaments, que **s'esforcin** en el dia a dia. No hi ha millor premi que haver donat el millor d'un mateix i la satisfacció personal d'haver-ho intentat.

Recordo amb felicitat haver estat relleu de la Torxa Olímpica de Barcelona 92 a les terres tarragonines; és el moment d'agrair-ho públicament al «nastiquer» Magí Bordas, que, a través de la concessionària de SEAT, em va permetre gaudir d'aquell honor. Gràcies, Magí.

Una altra peça clau a la meva carrera esportiva van ser els meus germans. **Ho van fer molt fàcil**, sense enveges ni retrets! Penso en les hores de pavelló que han hagut d'aguantar, com s'enfadava el meu germà Paco quan jo no parava de ballar davant de la TV encara que fos amb la música de Telediario, les llàgrimes de la Magda quan jo marxava a Madrid. No puc dir res més que **GRÀCIES**, i, ahh!, donar **ÀNIMS** als germans que avui m'escolteu i que us feu un tip de veure partits i competicions.

Molts cops m'han preguntat si ho tornaria a fer; sempre contesto que sí! «Però si és un esport molt **sacrificat**, és molt dur, no?», em pregunten. L'esport d'alt nivell és exigent, clar que sí, però sacrificat? **SACRIFICI** és el fa la noia que m'ajuda a casa, la Vero, ella i tantes

altres dones que han deixat els fills al seu país per venir aquí guanyar-se la vida, lluny dels seus; això sí que és un sacrifici. Des d'aquí un reconeixement a aquests NOUS tarragonis que lluiten per un futur millor a casa nostra, i convidar-los que visquin la festa com un més!

Sens dubte, un dels pitjors moments d'un esportista és la retirada, tornar a ser una persona «normal». Sembla fàcil, però us puc dir que no ho és gens. Per sort, amb **MOLT D'ESFORÇ**, vaig poder reprendre els estudis; a dia d'avui el fet d'haver-ho aconseguit em fa sentir orgullosa.

Podria dir que ja amb divuit o dinou anys vaig descobrir el que eren les Festes de Santa Tecla; després dels anys «d'aïllament» a Madrid i cada cop més integrada a Tarragona, va arribar aquell mes de setembre, en què les amigues em van portar al Camp de Mart. Increïble! Jo sortia del *cascarón*. Aquell ambient era un passada. Desitjo que encara sigui així i que els meus fills, que avui ja hi volen anar, puguin passar-ho tan bé com jo en aquella època.

Avui no podia oblidar-me de l'altre esport que ha marcat la meua vida, el rugbi. Que afortunada vaig ser quan a primer d'INEF em van proposar anar a un entrenament. No tenia ni idea de què es tractava, però ràpidament em va captivar la pilota ovalada. Pràcticament ho té tot, és un esport **integrador, respectuós**, respectuós amb l'equip contrari i el propi. La gent del rugbi és especial, gent sana, positiva, compromesa, responsable, amb ganes de passar-ho bé. Va ser un regal poder formar part d'aquella família..

De fet, el Rugbi INEF dels noranta seguim sent un **EQUIP**; tot i que cadascuna viu en un lloc diferent de Catalunya, ens trobem cada any en un dels llocs més bonics del món. Sabeu on? Al càmping de la Platja Llarga. Portem més de deu anys anys repetint! Suposo que estareu d'acord amb mi: passejar per la platja Llarga i endinsar-se al Bosc de la Marquesa és un dels millors plaers.

Un cop acabada la carrera i coses del destí, quan ja ho tenia tot preparat per marxar a Sydney a treballar a l'organització dels Jocs Olímpics del 2000 (el tema dels Jocs, com veieu, ja em venia d'abans) l'estiu del 99 vaig coincidir en un Campus a l'Hospitalet de l'Infant amb qui avui és el meu marit. Era un «futbolero»...

Al costat seu, he descobert la importància de marcar-se **objectius a** la vida i que el **treball i l'honestedat** són bons companys de viatge per aconseguir el que un es proposa. Per la seva feina, hem donat alguns toms per la geografia espanyola, però no hem dubtat mai que casa nostra era Tarragona. Ell se sent orgullós de la seva Terra Ferma, però avui és un tarragoní més. La llum i qualitat de vida fan de Tarragona una ciutat única i envejable.

He descobert també que darrere de la grandesa que envolta el futbol hi ha un esport molt exigent, on arribar és molt molt complicat i l'exigència és màxima.

Podria dir que cada cap de setmana se'm gira una feinada i un mal de cap: estar pendent de tants equip on has deixat bons records i bons amics no és fàcil, mirar els resultats de la jornada resulta un estrès; què ha fet l'Elche, com li ha anat al Rayo i al Getafe, a veure si l'Espanyol ha guanyat, què haurà fet el Jesús Pérez per Anglaterra, si la Pobla pujarà. Sort que amb el Nàstic ho tinc fàcil! Únicament he de veure la cara del meu fill Ramon per saber com ha anat el resultat... Ah!, i ara també vull que guanyi el Barça. Quina grandesa la de l'esport!!

L'educació dels fills, **sense dubte, és el repte més important a la meva vida**, aquesta sí que és una feina difícil. Tots tres ben diferents, el Jesús, el més carinyós, un crack, em recorda cada dia que també es pot ser feliç sense que t'agradi gaire l'esport. És curiós, no? Sembla el reflex de la nostra societat; persones a les quals estimes però amb pensaments i inquietuds molt diferents. Ara més que mai RESPECTE, TOLERÀNCIA.

Va ser a través dels nens i gràcies a les **seves mestres** que vaig descobrir la Santa Tecla més popular. Eren molt petits, a la llar d'Infants; jo admirava la Pili, la seva educadora, a la qual observava des del balcó de casa. Com canviava bolquers ballant a ritme d'Amparito Roca i amb **PASSIÓ** els ajudava a descobrir els elements del Seguici.

Aquestes persones que participen de l'educació dels nostres fills són un **actiu essencial pel futur de la nostra ciutat**. Als centres educatius també s'està fent una gran tasca de difusió de Santa Tecla; a través del programa Santa Tecla a les Escoles, els nens saben molt més que la majoria d'adults. Recordo que un cop vaig haver de dir-li a la mestra que no els expliqués tantes coses. Sortien de l'escola amb el programa memoritzat i no ens deixaven perdre'ns res... La Marató de Santa Tecla!

Em fa feliç saber que podem estar tranquils, que tenim el futur de la festa assegurat! Cada any son més les persones que s'hi involucren i hi participen activament. Felicitar avui a tots els que ho feu possible, als que heu vetllat pel procés de recuperació del Seguici Popular i especialment a les entitats que aquest any celebren dates assenyalades:

- com els 365 anys del Ball de Bastons,
- el 35è aniversari del Ball del Diables,
- el 30è dels Xiquets del Serrallo.

Desitjar el millor a l'Associació de la Mulassa de Tarragona, per la recuperació del ball parlat de la Sebastiana del Castillo.

El Nàstic és casa meua, la casa de tots! Com molt bé el definia el seu president, el Sr. Josep M. Andreu fa uns anys en aquest mateix escenari, és un club únic, autèntic, diferent, obert a tota una ciutat i territori i, jo afegiria, el club Gimnàstic és molt més que guanyar o perdre un

partit de futbol, el Nàstic és sentiment, és pertinença, és «patiment»..., és una gran família.

Vuit seccions i la SAD conformen un club poliesportiu referent a Catalunya i arreu de l'Estat. Us convido a tots que passeu un tarda per les instal·lacions, és un goig veure la vitalitat del nostre club.

Els clubs juguen un paper fonamental en el sistema esportiu i social. A Tarragona el Nàstic no és l'únic. El teixit associatiu de la nostra ciutat és envejable: clubs esportius, colles castelleres, associacions de portants dels elements del Seguici, agrupacions musicals, comparses del Carnaval, confraries, germandats i gremis de la nostra reconeguda Setmana Santa, entre altres. Tarragona, és una ciutat **RICA**, rica en PERSONES; gràcies a la seva dedicació formem part d'una societat que ens fa únics! A tots ells també... avui va dedicat aquest Pregó.

Visca Tarragona!

En els darrers mesos, he tingut l'oportunitat de descobrir un sector desconegut per mi, el del petit comerç. Engrescada per dos amics, el Pablo i el Berni, i amb la il·lusió d'aportar el meu granet de sorra a la dinamització comercial de la ciutat, ens hem embarcat en aquest nou projecte. Sorpresa pel moment que està patint aquest sector i preocupada pel nou model que s'està apoderant de les ciutats, no puc amagar que m'entristeix recordar aquells anys en què passejar pel carrer Unió era una bogeria amb gent amb bosses amunt i avall. **Paciència, imaginació i constància** a tots aquells empresaris que dia a dia treballeu per una ciutat més viva.

Aquesta Santa Tecla, serà especial per tots aquells que portàvem anys vinculats als Jocs Mediterranis. Els famosos Jocs Mediterranis... Personalment, a mi m'han donat molt, he conegut gent fantàstica, treballadora... Tant els tècnics com els voluntaris.

La meva relació amb els Jocs va ser molt intensa, quasi malaltissa. M'hi vaig involucrar des del primer moment. Val a dir que, com la majoria, no sabia molt bé què eren uns Jocs Mediterranis. Com esportista no vaig tenir la possibilitat de participar-hi, així que al 2009 vaig fer un escapada a Pescara, Itàlia, per conèixer personalment de què tractava aquell esdeveniment esportiu que el Pere Valls amb molta il·lusió volia portar a Tarragona.

He de dir que ràpidament vaig visualitzar la nostra ciutat gaudint d'una competició d'aquella magnitud. Estava convençuda que en seríem capaços! Somiava que tinguéssim l'oportunitat de viure un gran esdeveniment en què Tarragona liderés els diferents municipis, tots units per un repte comú, on **L'ESPORT FOS L'ÚNIC PROTAGONISTA**. En definitiva, que ens sentíssim orgullosos de la nostra terra i de compartir-la esportivament i culturalment amb

milers de persones. En el fons, em sap greu i em sento una mica responsable que entre tots no fóssim capaços de transmetre el potencial que tenien els Jocs. El meu respecte a tots els que no hi vàreu creure i sobretot als que, sense creure-hi, no hi va posar pals a les rodes.

Dins de l'organització vaig estar en diferents àrees. Del Projecte Educatiu i de l'àrea de voluntaris són de les que millor record m'emporto. Era l'any 2010, tot just arrencàvem amb el projecte de voluntaris, en poc temps molta gent es va engrescar. És admirable que molts d'ells acabessin desenvolupant tasques de responsabilitat vuit anys després. Persones amb un caràcter especial, persones al servei de la comunitat. M'emocionava escoltar què era els que els motivava a estar allí; tenien perfils de tota mena, però tots volien vestir la samarreta blava.

M'agradaria anomenar-los a tots: la Teresa, el Jesús, el Kevin, la Constança, la Pepa, la Pilar, el Roberto, la Super Vane Cano..., gent treballadora, persones d'aquelles que us deia al principi, que mereixerien estar aquí avui amb mi..

A través del Projecte Educatiu, vaig recuperar la il·lusió en els Jocs, amb el Lluís Marquès i la Núria Garcia, de la URV al capdavant. Més d'un centenar de professors promotors, van ser capaços de dotar els Jocs d'un contingut educatiu i transmetre'l als seus alumnes. Varen entendre que els Jocs eren molt més que una competició esportiva. El disseny del Tarracús, la Cançó dels Jocs, les visites a l'Anella, xerrades diverses i sobretot moltes activitats a l'aula, van ser claus per apropar als joves l'esdeveniment esportiu. Va ser fantàstic descobrir l'afortunats que són molts alumnes de tenir professors **compromesos i apassionats** per la seva feina.

Agrair també als que em van donar l'oportunitat de representar els esportistes de la ciutat el dia de la inauguració, un moment que no oblidaré mai, així com no se m'esborrarà de la memòria la felicitat de molts nens i nenes, voluntaris i voluntàries que també en van ser protagonistes.

És gratificant veure que tenim una bona pedrera: judokes, nedadors, tennistes, patinadors etc., que, acompanyats pels seus entrenadors i entrenadores, tracten de convertir-se en l'Eutiches dels nostres dies. Grans entrenadors que hi dediquen moltes hores, que necessiten formació, als quals els calen més recursos per poder portar a competir els seus esportistes, entrenadors que s'han de cuidar!

Així, doncs, i ja quasi per acabar, aprofito l'oportunitat que se m'ha donat per proposar-vos un repte als qui teniu la potestat per fer-ho: a dissenyar un pla estratègic de l'esport de la nostra ciutat. Penso que és el moment de fer un pas endavant, de saber on volem anar. Somiem; Tarragona ho té tot per ser un referent de l'esport nacional, s'ha d'aprofitar el potencial que tenim i que hem generat. Això sí, fem-ho amb planificació, realisme i sentit

comú. I, com diem a casa meva, «els somnis s'han de merèixer»

Després d'aquest discurs (sí, una mica llarg, no ho he pogut evitar), el meus pensaments em duen als dies de joia que se'ns presenten, a l'ambient especial que respira la ciutat. Al programa de la festa major queda palesa la seva riquesa amb centenars de propostes que fan de la nostra un festa única i especial. No cal que us els repassem tots..., això ja ho fan les mestres a l'escola...

I aquí us deixo, esperant que arribi el repic de campanes i les salves pirotècniques, que anunciaran el meu moment preferit de la festa, l'entrada del Braç de Santa Tecla a la Catedral de Tarragona.

Visca Santa Tecla i visca Tarragona!